

paa alle Punkter og ved alle Leiligheder, netop er den stærkeste Høvdelse af Folkethingsparlamentarismen, som tænkes kan; Mødlerne ere de samme, Maalet ligeledes det samme, men derfor maa ogsaa Modstanden være den samme. Naar man maaſte vil ſige: Men man ſkal dog heller ikke anerkjende nogen Landsthingsparlamentarisme, ſaa ſiger jeg: Nei, det er ſuldkommen rigtigt, det ſkal der ikke være Tale om; men paa den anden Side betragter jeg det ſom en ganſke naturlig og ligefrem Konſekvens af Situationen, at, naar det ene Things forfatningsmæssige Ligeberettigelse ikke anerkjendes, ſaaledes ſom det burde, naar man ſøger at trykke det ned, ſaa er det naturligt, at en Regjering, hvis Opgave det er at hævde den forfatningsmæssige Ordning og Thingsenes Ligeberettigelse, maa ſærlig ſtøtte dette Thing, og at paa den anden Side vi naturligvis ogsaa maa ſøge Støtte hos Regjeringen. Men ſaalænge det derfor ikke er klaret, ſaalænge vor Ligeberettigelse ikke er anerkjendt, ſaalænge tror jeg, at Ordningen, ſom den foreligger, er i Overensſtemmelse med Situationen. Det er ikke nogen lyſtelig Opgave ſaaledes altid at føre denne Forvarſkamp til Høvdelse af ſin ſtatsretlige Ligeberettigelse, og det kan jo nok være, at vi i de mange Aar, der nu ere gaaede, ere bleve ældre og færre. Naar der vandres i Orſenen, er der altid de Iſraeliter, der længes efter Gofens Rjødgryder. Det bliver nu deres Sag; vi Andre maa ſe at holde ud, ſaa godt vi kunne; vi maa ikke trættes af Beſværlighederne, ſom Bandringen paalægger os, men vi maa trøſte os ved, at om ogsaa vi ſkulle bære den tunge Del af Arbeidet, ſaa er det den Slægt, der kommer efter os, ſom det maa være forbeholdt at naae til Enighedens forjættede Land.

Jeg ſkal ſaa ſærlig tillade mig at henvende nogle Bemærkninger til det andet ærede Medlem, jeg før antydede, idet jeg blot forinden endnu vil ſige, at naar flere ærede Medlemmer derovre ſaa beſtemt — jeg kunde næſten ſige — med meget Eftertryk pointerede, om dog ikke denne Finantslov var en ſaadan, at der kunde regjeres derefter, ſaa forekommer det mig, at man ganſke ſimpelt kan ſpørge: Ville vi da bevilge en Finantslov, hvorefter det ſkulde være umuligt at regjere? Skulde det ikke være Tilfældet, at f. Ex. med Henſyn til Lønningstillæget alle de Embeds- og Beſtillingsmænd, hvem de Herrer ville tillægge et Tillæg, ville ſaae et ſaadant, og at det ikke med nogenſomhelſt Høie kan ſiges, at vi have villet negte Nogen af dem, ſom man fra den anden Side intereſterer ſig for, Afgang til at ſaae dette Tillæg; men vi have kun ment, at man ſkulde holde faſt ved den Betragtning, ſom tidligere er gjort gjældende, hvorefter ogsaa Andre kunde ſaae Tillæg. Dette forekommer mig at være en ſimpel og klar Betragtning, ſaaledes at jeg ſynes, at, naar der ikke er Andet i Veien end ſelve Reali-

tetsſpørgsmaalene, maatte de Herrer nok kunne enes med os her.

Det ærede 1ſte Medlem for 1ſte Kredſ (Krieger) bragte mig en Anerkjendſe for en vis Del af mine Udtalelſer, ſom jeg ſelvſølgelig paafſkønner, men den var leſſaget af en kritiſk Bemærkning, ſom jeg tilſtaar gjorde mig ondt, idet det ærede Medlem talte om, at viſte Betragtninger, ſom jeg havde gjort gjældende, ſalbt ind under det, ſom det ærede Medlem kaldte Profuratopolitik. Ja, det er jo i og for ſig Noget, ſom der ikke ligger ſaa afgjort Bægt paa; men ſaadanne Stitford ville ſelvſølgelig blive benyttede med en vis Glæde af alle dem, ſom jeg ikke kan henregne til mine Belyndere — og jeg tror, at Erfaringen har viiſt, at jeg har adſtillige af dem. Man vil naturligvis med en vis Tilfredsſtillelſe paaberaabe ſig denne Udtalelſe af det ærede Medlem, og af Henſyn dertil ſkal jeg for mit Bedkommende neblægge en Proteſt mod Berettigelsen af det brugte Udtryk. Jeg fik ikke nogen nærmere Forklaring, men jeg antager efter det ærede Medlems Udtalelſer, at Meningen var, at mine Udtalelſer til en vis Grad nærmest havde Karakteren af et enſidigt Partiindlæg iſtedfor en mere alſidig, uhibet Opfattelse af Situationen. Ja, jeg kan kun ſige, at det ikke paa nogen Maaade har været min Mening at levere et ſaadant Indlæg, og jeg kan da heller ikke indrømme, at de Exempler, ſom det ærede Medlem paaberaabte ſig, afgave Beviſ for, hvad der har været Meningen med det ærede Medlems Udtryk. Der blev ſærlig henviſt til min Fremhøvelſe af Rigsdagens, Thingsenes Pligt at enes, ſom jeg tillod mig at gjøre gjældende lige overfor de ſtærke Paafſtande, der have fremhævet, at det var Regjeringens Pligt at ſtaffe en Finantslov tilſtede. Det ærede Medlem vidſte ikke, hvor denne Paafſtand var fremsat; jeg ſkal tillade mig at oplyſe om den Leilighed, ved hvilken den fremkom. Det var iſſor her i Thinget — jeg huſter det ſaa tydelig; vi havde ſiddet i Fællesudvalget og arbeidet efter vor beſte Evne for at naae til Maalet; vi havde gjort vore Tilbud og vare gaaede ſaa yderlig, ſom vi mente, at vi kunde forſvare, og der var fra anden Side ſtillet nogle Vædringsforſlag, men ſom ikke engang fandt Tilſlutning hos Meningsſtallerne fra den anden Side. Jeg kunde derfor ikke ſe rettere, end at det var paa Umedgjørlighed indenfor ſelve Rigsdagen, at Overenſtomſten var ſtrandet. Saa kom vi herind, og den ærede 1ſte Landsthingsmand for 9de Kredſ (M. Raſmuſſen), hvis Beſtræbelſer jeg altid ſkal benytte Leiligheden til at paafſkønne uden Henſyn til, hvorledes det ærede Medlem maatte betragte mit politiſke Standpunkt, udbroød ſaa her i en Straffetale over Miniſteriet og ſagde: „Det er naturligt, at den One kan give den Anden Skylden, men tilſidſt har dog Regjeringen Anſvaret for at føre an og ſørge for at ſaae Sagerne til at gaa. Regjeringen kan vir-